

end de ellers kunde blive, synes jeg er at anvende Sparsommeligheden paa urette Sted. Naar vi nu komme til andre store Forlangender, lad os saa se, om det ærede Medlem holder sig tapper og stiller sig paa vor Side.

J. H. Jensen: Jeg skal sige til det ærede Medlem, at alle Vegne, hvor jeg tror, der kan og bør spares, er jeg med, men der er visse Tilfælde, hvor vi ikke, selv om det drejer sig om store Summer, kunne opretholde Sparesystemet, og derfor overvejer jeg i hvert enkelt Tilfælde, om der kan og bør spares, før jeg gaar med til at spare. Naar det ærede Medlem vedblivende mener, at vi skulle bruge 8,000 Kr. for at bygge en Lade og en Kreaturstald til et almindeligt Boelsted — den ærede Ordfører siger et almindeligt Husmandssted, jeg vil nu kalde det et Boelsted — vil jeg dertil sige, at det er mange Penge, og vi bruge i hvert Tilfælde ikke saa meget hos Bønderne. Jeg vil trøste det ærede Medlem med, at selv om han gaar med os og stemmer for de 7,200 Kr., vil der kunne bygges aldeles forsvarligt derfor. Naar det ærede Medlem er saglig her som altid, — det er jo altid Saglighed —, skal jeg gøre opmærksom paa, at vi hørte for et Øjeblik siden af den ærede Ordfører, og jeg antager, han taler Sandhed, at det ærede Medlems Saglighed nu gaar i stik modsat Retning af i Fjor.

K. M. Klausen: Jeg synes, at det ærede Medlem for Bælum nu begynder at trække i Land, for det var kun, hvad der kan spares, og hvad der bør spares, han talte om. Det er altsaa saadanne simple Boliger som disse til Opsynsmænd, som han slaar ned over. Jeg nævnte imidlertid Slottet, og det er vel et af de Steder, hvor man hverken kan, bør eller tør spare.

J. H. Jensen: Jeg maa sige, at naar en Opsynsmandsbolig, selv om den er med Udhuse, skal koste godt og vel 12,000 Kr., kalder jeg det ikke en simpel Bolig. Det er for os Landboere ikke noget simpelt, men de Mennesker med en anden Kultur mene maaske, at det er en simpel Bolig.

Zahle: Jeg skal blot tillade mig til den ærede Ordfører at bemærke, at det er rigtigt, at jeg sidste Foraar ved Finanslovens 3die Behandling afbrød den daværende Ordfører for det Afsnit af Finansloven, der vedrører Landbrugsministeriet,

da han gjorde Rede for disse Bevillinger, og spurgte ham: Men Kursus? Jeg sigtede til de korte Landbrugskursus. Saa svarede den højtærede Ordfører mig: Ja, med Hensyn til dette skulle Husmandsforeningerne ogsaa have Ret til at paategne Ansøgningerne. Jeg opfattede dette paa den Maade, at Husmandsforeningerne skulde have den samme Ret som Landboforeningerne, det faldt mig intet Øjeblik ind, at man var saa underfundig, at man vilde give Husmandsforeningerne den samme Ret som Landboforeningerne til at paategne, altsaa anbefale Ansøgningerne, men at man vilde lægge hele Afgørelsen af, hvilke Ansøgninger der skulde bevilges, i Landboforeningernes Haand. (Afbrydelse). Nej, overgive Spørgsmaalet om, hvem der skal afgøre det, til Landboforeningerne. Jeg troede, at man med denne Imødekommen, som fik Udtryk her, vilde udtrykke det, at Husmandsforeningerne og Landboforeningerne skulde ligestilles, at altsaa begge Arter af Foreningers Formænd skulde have Lov til at anbefale Andragender, og at de provinsielle Fællesudvalg derefter skulde afgøre baade med Husmands- og med Landboforeningernes Repræsentanters Stemmer, hvilke Ansøgninger der skulde bevilges. Det havde jeg Ret til at tro efter de Forhandlinger, som vare gaaede forud i Finansudvalget, hvor det, saa vidt jeg da forstod, havde været Forudsætningen hele Tiden, at Landboforeningerne og Husmandsforeningerne skulde administrere disse Bevillinger til korte Kursus paa samme Maade som Bevillingerne til Præmiering af ypperligt dyrkede Huslodder og til Husmandsrejser. Men det, man har gjort, har saa været det, at man har nøjedes med at ligestille Husmandsforeningerne i den Henseende med Landboforeningerne, at de have faaet Lov til at anbefale, medens det derimod er forbeholdt Landboforeningerne alene at afgøre, hvilke Hensyn der skal tages til Anbefalingerne. Det var jo rigtigt nok at give Landboforeningerne den tykke Ende af Sagen. Det har man gjort, men det maa man for Resten gaa bort fra, det er et Standpunkt, som slet ikke er til at opretholde. Man har fra Landbrugsministerens og hans Partis Side i Virkeligheden ikke naaet andet end at konstatere sin Modvillie, og efter at have lagt den for Dagen og opretholdt denne Ordning, som man nu har truffet i et Par Aars Tid, er man allerede nu ved at glide bort fra den og at være nødt til at iværksætte det, som jeg tror en loyal Udførelse af Finansudvalgets